

In memoriam

Проф. др Малик И. Мулић
(1917—1980)

Из редова посленика наше славистике отишао је ових дана још један вриједан и стручан универзитетски професор, др Малик И. МУЛИЋ. Умро је изненада, у јеку својих личних и званичних пројеката. А био је слависта широкога профила и југословенских размјера, свакако један од најистакнутијих слависта у нашој републици. У нашу средину дошао је 1972. године, да појача славистичке снаге у Сарајеву. Дошао нам је као већ формиран и искусан професор славистике, па је одмах биран за ванредног професора. Покојни проф. МУЛИЋ имао је тада већ богато животно искуство и значајна научна остварења.

Највећи дио свога радног вијека провео је у СР Хрватској, радећи углавном као универзитетски професор, али и као уредник за руску књижевност у „Нопоку”. Бавио се и преводњем са руског језика. А прије тога огледао се, и доказао, као одличан средњошколски наставник — за предмете старогрчки језик, српскохрватски и руски. У томе својству радио је у Сарајеву (на Класичној гимназији) и у Вировитици. По своме стручном и научном профилу био је типичан филолог, и то изврстан. На културном плану понашао се као просвјетитељ: сам је знао много и свим снагама настојао је да усади знање својим слушаоцима, поготово кад би код њих примјећивао знаке обдарености за филологију. Чврсто је вјеровао да образовање усавршава и поправља човјека.

Преминули проф. МУЛИЋ рођен је 1917. године у Травнику, а потиче из куће просвјетних радника. Још је његова мајка била међу првим учитељицама Муслиманкама на нашем тлу.

Основну школу завршио је у родном мјесту, а средњу — класичну гимназију — у Сарајеву. Професори су му били тада чувени познаваоци својих предмета: Марцел Шнајдер, Стјепан Томић и Јован Кршић. Темељито средњошколско образовање усмјерило га је на класичну филологију — коју је студирао на Београдском универзитету (1936—41). По завршетку II свјетског рата студирао је славистику у Загребу, гдје је и дипломирао на групи А. руски језик и књижевност, Б. хрватско-српски језик и књижевност. Слушао је историју хр. језика и акцентологију код Стјепана Ившића, нашег истакнутог стручњака за та питања. Отада му је занавијек остала љубав за сложена питања словенске акцентологије.

Докторирао је на Загребачком свеучилишту 1963. године, са темом *Српски извори плетенија словес*. У засебној књизи ово дјело је доцније објављено у Сарајеву (1975), изд. АНУБиХ. На Загребачком свеучилишту провео је готово пола радног вијека, и то на Одјеку за славистику, у својству асистента и доцента. Био је, у то вријеме, и лектор ср. језика на Хумболтовом универзитету у Берлину (1964), а једну годину провео је као гостујући професор у Лењинграду. Од 1975. године је редован професор Филозофског факултета у Сарајеву на Одјеку за словенске језике.

Наши утисци и сјећања на покојнога професора МУЛИБА искључиво су везани за последњу деценију његова живота и рада (у Сарајеву). На сарајевској славистици држао је два предмета: 1) историју рускога језика, 2) стару руску књижевност. Главна област његовог научног интересовања заправо је било упоредно изучавање старих словенских књижевности (ћириличног подручја) и историја словенских језика. На том подручју био је врстан стручњак, јер је — прије свега — био добар текстолог, а у његовој особи било је сједињено одлично познавање старога руског језика са старом (словенском) књижевношћу.

За вријеме дјеловања у Сарајеву испојиле су се његове прте доброга филолога и ваљаног наставника. Одликовао се великом патиношћу и пожртвованошћу, што се огледа и у његовој активної сарадњи са осталим сродним установама — посебно на ваншколском послу. Стигао је да обавља послове партијског секретара на Факултету, а исто тако и да буде први предсједник Сарајевског лингвистичког кружока. Покојни проф. МУЛИБ био је прави ентузијаст, па је у том смислу понекад ишао испред реалних могућности наше средине. Велику пажњу поклањао је подизању млађих кадрова, па је усрдно обављао и дужност научног руководиоца (ментора).

Дидактички је био снажно ангажован и чак преоптерећен, али му то није сметало да се истовремено бави научноистраживачким послом. Доказује то његов богати опус који је дефинитивно остварен баш у нашој средини. Навешћемо овдје само неке његове најзначајније радове: *Књижевна етикеција у старој*

српској књижевности (Зборник за славистику, Нови Сад, 1974); *Стара руска књижевност* (Руска књижевност I, Сарајево — Београд, 1976); *Прилог питању прозодије у старословенском језику* (Зборник у част академика Ј. Вуковића, изд. АНУБиХ, Сарајево, 1977); *Прилог питању дијахронијско-компаративног проучавања сјжеа у руској књижевности* (Израз 1977, 4).

Посебно се занимао за словенску акцентологију, област која збиља спада у „високу” славистику па није доступна сваком. У томе је био доказани стручњак, што показују његови појединачни написи у том домену, а то најбоље потврђују и његове двије књиге о руској акцентологији. Тако се зову из дидактичких разлога, јер су намијењене студентима славистике, а заправо третирају словенску акцентологију — само на руском језику.

Посебно је проф. МУЛИЋ волио, и познавао, нека класична дјела старе руске књижевности, као што су *Слово о полку Игореве* и *Житије протопопа Авакума*. О њима је доста знао, написао и дискутовао.

Као филолог сматрао је нераздвојним језик од књижевности. Чврсто је био убијеђен да се они неразмрсиво сплећу баш на књижевном *тексту*, а пишчева порука да може доспјети до читаоца — само путем језика. Са великом љубављу приступао је свима словенским језицима: старословенском, матерњем српскохрватском, руском, чешком... итд.

Своју научну дјелатност није омеђавао зидовима Филозофског факултета, већ је сарађивао с АНУБиХ-ом, с Институтом за језик и књижевност, с издавачким кућама. Био је скроман, необично савјестан у послу, трудољубив и пожртвован. Није жалио труда за унапређивање славистике у БиХ, онако како ју је он поимао. По тим особинама увијек ће га се сјећати његови сарадници, колеге и студенти. А посебно по његовој демократичности и сталној жељи да сам нешто сазна и друге да поучи.

Б. ДАБИЋ